

til Afdrag, saaledes vil denne Indtægtsforøgelse kun bestaae i Renten af Afdraget; og selv om derfor ogsaa Noget kunde tale for ikke at drage det hele Gjældsafdrag fra Besidderens skattepligtige Indtægt, vilde det dog vistnok være alt Andet end ønskeligt at komme ind paa en saa smaalig Beregning ved en Beskatning, om hvis Gjennemførelse dog saa Meget kommer til at berøve paa et Skjøn.

Det skal endnu bemærkes, at der ikke her har foreligget noget Tilfælde af den omhandlede Beskaffenhed efter Lov af 25de Juli f. A., hvad formeentlig har sin Grund i den almindelige Regel, som er givet paa det citerede Sted i Billedningen, men derimod har et saadant Spørgsmaal fundet sin Afgjørelse ved en af Indreministeriet — under hvilket Skattevesenet da henhørte — under 3die Juni 1864 til Svendborg Amt afgiven Resolution paa en Forespørgsel fra Aunslev-Bovensø Sogneforstanderskab med Hensyn til Krigsskatteloven af 21de Marts 1864.

Udvalget kan ikke betvivle, at Regjeringens Afgjørelse har været fuldkomment stemmende med en rigtig Fortolkning af Loven, hvilket især er indlysende i Spørgsmaalet om Dødsboer. Men man kan ikke erkjende det for hensigtsmæssigt at lade de Bestemmelser, der have ligget til Grund for denne Fortolkning, staae uforandrede. Thi vel er Skatten i Almindelighed en personlig Stat, men den rammer dog ogsaa Actieselskaber, Firmaer og andre juridiske Personer, og vel er den almindelige Regel den, at Indtægten i det foregaaende Aar lægges til Grund for Skattens Beregning, men ogsaa herfra bør gjøres Undtagelse, naar denne Beregningsmaade medfører, at skattepligtige Indtægter ellers unddrages Beskatning. Thi naagtet Skatten beregnes efter det foregaaende Aars Indtægt, ydes den dog af Aarets Indtægt, og der er ingen Nødvendighed i, at den, som har Aarets fulde Indtægt af sin Virksomhed, i saadant Tilfælde slet ikke skal beskattes, fordi han ikke et helt Aar iforveien ogsaa har havt den. Naar man ved Siden heraf seer her til, af hvilken Betydning det er for den enkelte Skattecom-

mune, ikke at berøves nogle af sine vigtigste Skatteobjecter, maa Udvalget udtale den Anskuelse, at det vil være rigtigst at gjøre en Forandring i dette Forhold. Man har tænkt sig, at dette kunde skee paa følgende Maade:

a) I § 5 indsættes imellem 2det og 3die Punktum: „Derimod er den, som i Løbet af det sidste Aar efter Andenmand er kommen i Besiddelse af en Formue eller af en Virksomhed, undergivet Skatteansættelse, ikke alene efter den Indtægt, han selv maatte have oppebaaret af Formuen eller Virksomheden, men overhovedet efter al den i sidste Aar faldne Indtægt, som ikke kommer ind under levende og tilstedeværende Forgængeres eller deres Boers Skatteansættelse (jfr. § 9).“

Det bør dog bemærkes, at i visse Tilfælde især af en Virksomheds Overtagelse kan denne Regel blive for streng, og der bør derfor gives Skattecomissionerne Myndighed til at foretage den fornødne Lempelse; herom vil fornødent Forslag blive fremsat til den Paragræf, som handler om Skattecomissionernes Myndighed. Samme Bemærkning gjælder med Hensyn til det, som foreslaaes om Dødsboer.

b) at § 9 erholder følgende Tilføjning:

„c) Dødsboer, som ikke ere sluttede den 1ste April 1869. Disses Skatansættelse behandles efter samme Regler, som om den Afdøde den nævnte Dag endnu havde været ilive og været bosat der, hvor han ved sin Død var bosat.“

Derhos bør i § 8 tilføies: „Derfor et Bo sluttet inden nogen af de nævnte Terminer, indbetales hele Skattebeløbet forinden Afslutningen.“

Hvad Fideicommisserne angaaer, da er det af Ministeriets Udvikling kun blevet Udvalget klart, at Lovens Bestemmelser i denne Henseende kunne give Anledning til grundet Tvivl. Men at det i og for sig ikke stemmer med Lovens Hensigt, at en Fideicommiss-